

Statskassen skal betale $\frac{1}{3}$. Er det nu Indenrigsministeren her i Lovforslaget, der kun vil give $\frac{1}{3}$, eller er det Indenrigsministeren paa Finantsloven, som vil give Halvdelen, vi have at holde os til? I dette Tilfælde vil jeg sige, at jeg holder mest af ham paa Finantsloven, og jeg vil spørge den ærede Minister, siden han er saa velvillig paa Finantsloven at ville gaa op til Halvdelen, om han saa ikke kunde indrømme Billigheden af, at man gif endnu et Skridt videre, saa at Amtskommunerne bleve fri for at svare Noget. Naar Sagen blev ordnet saaledes, som jeg udtalte i Begyndelsen, at det af Sogne- og Amtsauctoriteterne eller Private kunde paabydes, at Indsamlingen skulde ske, har jeg ikke Noget imod, at det foranstaltes ved Amtmanden, men at vi i Amtskommunerne, der ere saa uheldig stillede, skulde bidrage saa Meget, kan jeg ikke indrømme er rigtigt. Og den ærede Minister veed saa godt som Noget, om ikke af Erfaring fra sit eget Amt, der er et af de heldigst stillede i Sylland, saa dog ved Beretninger fra de andre Amter, at vi i Sylland ere stillede saa daarlig, navnlig lige overfor Veindgifter o. desl., og i en uoverfskuelig Fremtid ville vedblive at være det, at det forekommer mig, at den praktiske Erfaring maa lede den ærede Minister til at være enig med mig i, at vi bør lade Amtskommunerne være fri, og at den Indenrigsminister, som har forelagt Finantsloven, bør strække sig endnu en lille Smule længere, saa at Statskassens Bidrag blev ikke Halvdelen, men de tre Fjerdedele. Med disse Udtalelser vil jeg slutte mine Bemærkninger og sige, at jeg antager, at dette Lovforslag vil komme i Udvalg, saa at det vil kunne tages grundig under Overveelse. Jeg tror nemlig, at det er betimeligt, at vi gjøre noget Alvorligt paa dette Omraade, og det tror jeg ogsaa, at Alle ere enige om, hvilket vi have viist ved paa Finantsloven at stemme for Bevillingen til Indsamling af Oldborrer. Jeg beder altsaa om Oplysning angaaende Forstaelsen af § 1, og jeg beder om at faae at vide, med hvilken Indenrigsminister vi have at gjøre; er det ham paa Finantsloven, saa har jeg godt Haab om at komme saa langt, som jeg ønsker, men er det ham paa Lovforslaget, saa har jeg ikke meget Haab.

D. Christensen: Jeg vil begynde mit Foredrag med at udtale, at den Grundtanke, der gaar gennem dette Lovforslag, kan jeg fuldstændigt tiltræde, men der er naturligvis adskillige Ting deri, som jeg kunde ønske at gjøre nogle enkelte Bemærkninger om.

Efter hvad jeg nemlig kan skjønne af dette Lovforslag, og efter den Sagkundskab, jeg har med Hensyn til Oldborrelarvernes Udælgelse rundt omkring i Landet, vil dette Lovforslag ikke kunne magte det Formaal, det har sat sig, og navnlig vilde det ikke have kunnet opfylde sin Hensigt, hvis Oldborrerne atter vilde optræde i samme Omfang, i hvilket de kom i min Fødeegn for ca. 35 Aar siden. De optraadte den Gang i et saa voldsomt Omfang, at naaget vi have i vor Omkreds et Skovkomplex af 10 til 15,000 Tdr. Land, kunde vi dog ikke opdage en eneste Eg med Blade. Det viser, hvor storartet disse Sværme stode der, hvor de falde ned, ikke at tale om, at alle Græsmarkerne faae ud, som var der gaaet Ald hen over dem, og Græsset i min Fødestavn og flere tilgrændsende Sogne var saaledes, at det gif op med Rode altsammen. Naar man sammenligner Forholdene i Fjor og i Forfjor Sommer i Sydhjælland, som jeg har gjort mig bekendt med, og undersøger, hvad der burde gøres fra det Offentliges Side for at opsamle Oldborrer, hvilket, som bekendt, er det bedste og virksomste Middel, saa forekommer det mig, at Lovforslaget er meget lidet fyldestgjørende. I § 1 staar der, at Paabudet skal ske til Amtmanden fra Indenrigsministeren, og at det saa skal gaa videre til Sogneraadene, men der staar ikke Tale om, at Sogneraadene skulle søge at opfylde deres Hverv paa en virksom Maade. Nu spørger jeg: Men naar de nu ikke opfylde dette Hverv, med andre Ord, naar de med deres bedste Villie ikke kunne opfylde det, hvad saa? Det vil naturligvis være en Bagatel at opsamle Oldborrerne i Haver og Enger der omkring, men hvorledes skal man faae dem sat, naar de i de store Stove have besat alle Egtræerne? Jeg tror, at der maa lægges Noget til dette Lovforslag, thi hvorledes vilde Kommunkasserne være i Stand til at udrede deres Trediedel? Det er nemlig aldeles uoverfskueligt, hvilke Penge og Kræfter der vilde udkræves til at indsamle saadanne Masser, som jeg har set i min Ungdom. Derfor mener jeg, at jeg særlig vil henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke vilde være rigtigt, at man omdelte Byrden ved Indsamlingen saaledes, at der blev fastsaaet en Maximumsgrændse, indenfor hvilken den blev fordelt, enten saaledes som den staar i Lovforslaget, eller saaledes som den ærede sidste Taler mente, saa at Byrden i større Udstrækning kom til at hvile paa Statskassen. Naar denne Maximumsgrændse var paabudt, vilde Næsten blive at refundere af Statskassen, thi det